

levnes ham Gjenstande, som høre til de vigtigste Livsfornødenheder eller ere nødvendige til hans Næringsveis Udøvelse, indtil et Burderingsbeløb af 10 Rd. eller, dersom han er Familieforsørger, af 30 Rd. Disse Gjenstande er Skyldneren selv berettiget til at undtage fra Udlæget efter eget Valg, forsaavidt han er tilstede under Eksekutionsforretningen, medens der i modsat Fald bør gives dem, der ellers ere tilstede i hans Hus, Anledning til paa hans Vegne at foretage et saadant Valg. Der er altsaa to Begrænsninger for Skyldnerens heromhandlede Ret: dels maa de Gjenstande, som undtages, henhøre til Livets vigtigste Fornødenheder eller være nødvendige for hans Næringsvei, altsaa ikke Bekvemmeligheds-gjenstande eller Luxusgjenstande, saafom Solvøi eller desl., dels maa den samlede Værdi ikke overstige 10 eller 30 Rd. De foreslaaede Maximumsbeløb ville, navnlig naar ved Siden heraf den anden ovenfor omhandlede Begrænsning fastholdes, neppe findes at være for vidtgaaende. Den norske Lov af 1851 fastsatte en Maximumsværdi af 12 Specier, men dette Beløb er senere ved Loven af 8de Mai 1869 forhøjet til 30 Specier, et Beløb, som altsaa er betydeligt høiere, end det her foreslaaede. Efter de i Norge med Hensyn til den ældre Lovs Virkning gjorte Erfaringer skulle dennes Bestemmelser ikke have udøvet nogen skadelig Indflydelse paa de i økonomisk Henseende ringere stillede Samfundsklassers Kredit, og at det Samme vil blive Tilfældet her, ligger saameget nærmere at antage, som de, der overhovedet indlade sig paa at give Personer i saadan Stilling Kredit, vistnok i Regelen gjøre det af Velvilje eller i Tillid til Bedkommendes Personlighed, ikke af Hensyn til den Fyldestgjævelse, der eventuelt kan ventes opnaaet-gjennem Eksekution. Det Skyldneren saaledes tillagte Beneficium bør han ikke kunne skræve sig. Dog tilsteder Paragrafens sidste Passus ham at pantsætte ogsaa de undtagne Gjenstande for en Fordring med den Virkning, at der for en saadan Fordring kan gjøres Udlæg i dem. Efter de i Forslagets andet Afstnit foreslaaede Bestemmelser, vil denne Undtagelse fra Paragrafens Hovedregel imidlertid ikke faa meget at betyde, undtagen

forsaavidt de omhandlede Gjenstande maatte være givne til haandfaaet Pant.

I Overensstemmelse med de ovenanførte norske Love af 1851 og 1869 har man fremdeles troet, ikke at burde udstrække den i Paragrafens 2det Stykke omhandlede Bepælselse til de Tilfælde, hvor Udlæg gjøres for Statter eller andre Afgifter til det Offentlige. Ligesom disse Forpligtelser overfor det Offentlige ere væsentlig forskellige fra Gjældsforpligtelser, saaledes er man gaaet ud fra, at en Udfræelse af Regelen til dette Omraade muligt ikke vilde være uden Betænkelighed i praktisk Henseende.

§ 159.

Denne Paragraf handler om, hvorvidt der er Afgang til at gjøre Udlæg i det, som maatte kunne erhverves af Domfældte ifølge gjenfærdig bebyrdende Kontrakt, der ikke endnu er fuldstændig opfyldt fra hans Side. Dette Spørgsmaal har man i Almindelighed betragtet som afgjort ved den almindelige Regel, at der intet er til Hinder for, at der gjøres Udlæg i betingede Fordringer. Man har fremhævet, at naar Rettigheden kun er stiftet, om end som betinget, i det Dieblit, da Udlæget finder Sted, maa det være ligegyldigt, om Betingelsen bestaar i en tilfældig Begivenhed eller i en Handling, som kan udføres ogsaa af Udlægshaveren, eller endelig i en Handling, som kun Domfældte er istand til at foretage. Det er en Selvfølge, at Domhaveren ved Udlæget kun beholder Ret til at gjøre den udlagte Rettighed gjældende, forsaavidt Betingelsen indtræder, hvad enten dette nu sker med eller uden Domhaverens Medvirkning; men naar dette anerkjendes, og naar det derhos fastholdes, at Domfældtes Medkontrahent i den gjenfærdig bebyrdende Kontrakt trods Udlæget vedbliver at være berettiget til i Tilfælde af Misligholdelse med Modpræstationens Erlæggelse at træde tilbage fra Kontrakten og saaledes frigjøres for den ham paahvilende Forpligtelse ogsaa ligeoverfor Udlægshaveren, har man antaget, at Retsholdsforholdets Væsen ikke er til Hinder for Udlæg i Rettigheden med den Virkning, at Udlægshaveren erklæres for udelukkende berettiget